

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 8.

APRIL 15th, 1924.

LETO (Vol.) XVI.

Rev. B. K.:

Velikonočne želje.

Raduj se, Kristus res je vstal!
 Koga srce ne bi veselo
 velikonočne pesmi pelo?
 kdo zdaj bi se še smrti bal?...
 O, vstani tudi ti srce
 iz groba greha hudobije,
 naj solnce sreče spet ti sije,
 izgine v grob naj vse gorje.
 Z nebesnih dalj ti sije mir.
 Glej, Kristus tam te k sebi
 vabi,
 na njega nikdar ne pozabi...
 naj ovca bo, kjer je pastir!

oooooooooooooooooooooooooooo

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Calderonove "Skrivnosti Sv. Maše"

JUDOVSSTVO:—

Sem, Savel moj, besede dvigaj meč!

KRISTUS:—

Sem, Janez moj, zapusti svojo barko
ne rib — ljudi odslej boš ti lovil!
Oznanjaj svetu srečno vest;
odkod sem jaz, ki tebe sem izbral.

EVANGELIST:—

Zamaknjen sem — v nevidni svet —
in zdi se mi, da jaz več nisem jaz,
nikdar se orel dvigniti ne more više —
Opevam tebe naj — ti večni božji Sin!

SAVEL:—

Kaj? Sina božjega ti drzneš se nazvati
tega moža? Gorje, gorje bo tebi!
Uničil jaz bom z ognjem, z mečem tebe
in vse, ki ti slede — Gorje ti!

KRISTUS:—

Ne bo tako! Z besedo eno
bo moja moč podrla te na tla.

SAVEL:—

Z besedo eno?

KRISTUS:—

Da, samo z eno!

SAVEL:—

S katero pač?

KRISTUS:—

Zakaj, me ti preganjaš Savel?

SAVEL:—

Gorje, gorje zdaj meni! Uničen sem!
O, ne uničen nisem! Jaz živim
življenje novo, polno žarke luči,
megle ni več — nebeškojasen dan.
Odperta vidim nad seboj nebesa,
v neskončni slavi z bore angelov.

JUDOVSSTVO:—

Kaj ti je Savel? Kaj naj to pomeni?

SAVEL:—

Jaz nisem Savel, Pavel sem sedaj.
Jaz ne živim več, Kristus žije v meni.
Njegov služabnik sem. Odslej naprej
vsa moja znanost njega bo slavila.
Vse, kar jaz čutim, vse zapisal bom
rodovom poznim v sveto pričevanje.

NEVEDNOST:—

O, čudovite in zares skrivnostne
so te stvari! Modrost, kar tresem se,
tako me je prevzelo. A pri vsem tem
na sveto mašo sem docela pozabila.
Povej mi, v kakšnem stiku to je z njo.

MODROST:—

Pozorna bodi! Glej, ravnokar prehaja
dejanje to v skrivnosti svete maše.

Vse to, priprava je potrebna bila,
priprava na berilo, ki glorijski sledi.
Napisal je berilo sveti Pavel
in sam ga bode bral, kakor duhovnik
na desni strani ga pri maši bere.

PAVEL:—

Epistola apostola Pavla na Jude.

MODROST:—

Poslušajte!
Čuj, nevednost, čujte judje,
in pogani, čujte vsi!

JUDOVSSTVO:—

Kar bi čulo, nad tem dvomim,
rajši zamašim uho.

POGANSTVO:—

Dvom in vera v meni se borita:
Čudovita dejstva vidim tu.

PAVEL:—

Na mnoge je načine
govoril človeštvu Bog,
govoril je po prerokih
do revnih zemskih otrok.
In v zadnjih dnevih rešenja
je milost izkazal nam,
po svojem večnem Sinu
je sam govoril k nam.
Za dediča ga je postavil,
izročil mu vso oblast,
po njem je ustvaril svetove,
zato mu večna čast.
Ta Sin je podoba Očeta
in bistveno njemu enak,
odsvit je njegove slave,
mogočnost njegov je znak.
Vse nosi po večni besedi
te svoje božanske moči,
ko s svojo smrtjo odrešil
na križu je vse ljudi.
Sedi na desni Očeta,
in večni je prestol njegov,
doni mu neskončna slava
na zemlji od vseh rodov.
Doni mu slava v nebesih,
odmeva od rajskih višin,
kateremu angelu rekel
je Bog kdaj: Ti si moj sin!
Ti sin si moj najljubši,
glej, danes sem te rodil,
na veke v neskončnem blesku
bo angelov zbor te slavil.
Saj žezlo mojega Sina
je večno, presega čas,
in večni njegov je prestol.

neskončen njegov je kras.
Krivico on je sovražil,
pravico je ljubil vsekdar,
zato ga kot kralja mazilil
je Bog, svetov vladar.
V začetku je zemlji postavil
temelje, ki trdno stoje,
nad deli njegove roke
nebesa molče in strme.
Ta bodo prešla kot oblaki,
postara je časov tek
on sam bo vedno isti —
naš Bog iz vekov v vek.

NEVEDNOST:—

Bog bodi hvaljen! Nikdar nisem še
epistole tak jasno razumela.

JUDOVSSTVO:—

To se ti drzneš, Pavel, mi pisati?

PAVEL:—

Da, tebi in poganstvu tudi —
Korinčanom, Rimljanom, Efežanom
in vsem ljudem na širnem svetu.

JUDOVSSTVO:—

Nič ne verujem. Modrosti ni
v besedi tvoji, vse le tvoj je stvor.

EVANGELIST:—

Kar Pavel govori, vse Janez jaz potrdim,
vse to v zamaknjenju sem gledal.

JUDOVSSTVO:—

Iz pisma le zajemaj sveto stvar,
vse drugo so izrodki slepega duha.

EVANGELIST:—

Iz pisma svetega zajemam jaz —
daj, Pavel, daj mi knjigo sveto,
da razpršim temo, ki jo zagrinja.
Luč novega zakona skoraj razsvetli
naj stari zakon, po širni zemlji zadoni
naj evangelij sveti!

MODROST:—

Nevednost glej, kako so knjigo sveto
prenesli z desne zdaj na levo stran,
tako od judovstva zveličanje prešlo je
h krščanstvu, tako se umaknila je
postava pisma oni milosti, ki vodi
vse človeštvo nova pota zmage.

JUDOVSSTVO:—

Gorje, kako naj sramotenje to prene-
sem?

POGANSTVO:—

Zanima me! Kaj bo ta luč prinesla?

PAVEL:—

Moj ljubi brat, dijakon božji,
kot subdijakon ti bom držal knjigo,
naslonil jo na srce svoje.
Besedo beri, ki nam luč prižiga!

MODROST:—

Tako godi se pri slovesni maši.

KRISTUS:—

Evangelist, opravi sveto službo!

EVANGELIST:—

Da, učenik — gospod! Le blagoslov
in svojega duha mi daj!

KRISTUS:—

Oboje dam!
ti v znaku križa!

EVANGELIST:—

Z ljubeznijo poljubim sveto knjigo
ki polna zdaj nebes je blagoslova.

MODROST:—

Tako stori dijakon v sveti maši;
tako duhovnik kakor Kristus.

NEVEDNOST:—

Kar gledam tu, nikoli ne pozabim!
Zakaj ob evangeliju pač ljudstvo vsta-
ne!

MODROST:—

Ker vse, kar je na svetu, pade, zgine,
le evangelija besede v vek stoje —
poslušaj zdaj — kako se te glase.

EVANGELIST:—

Začetek evangelija po Janezu.

ZBOR:—

Zato naj tebi slava bo
naj v veke moli te nebo!

EVANGELIST:—

V začetku bila je Beseda,
Beseda bila je pri Bogu
in Bog Beseda ta je bila,
v začetku bila je pri Bogu.
Storjeno vse je le po nji,
brez nje ni nič storjenega,
kar kdaj je kje storjenega.
V njej bilo je življenje vse,
življenje to je luč ljudi,
V temini jasno sveti luč,
a ni umela je tema.
In bil je od Boga poslan,
ime njegovo Janez.
Ta v pričevanje je prišel,
prišel je v pričevanje luči,
da vsi bi verovali v njem.
On ni bil luč, je le prišel,
da njej bi pričevanje dal.
In to je bila tista luč,
ki razsvetljuje vsakega,
prišedšega na svet.
Na svetu bil je dolgo že,
a svet ga ni spoznal.
V lastnino svojo je prišel,
a niso ga sprejeli.
Kar njih ga pa sprejelo je,
vsem tem je dal oblast,
da so otroci božji vsi —
v njegovo veruje ime,

rojeni niso iz krvi,
rojeni ti so iz Boga,
Beseda je meso postala
in je med nami prebivala

in videli smo njeno čast,
kot čast Enorojenega,
vso polno milosti, resnice.
(Dalje.)

Naš katoliški shod.

H. B.

Na vrsti je bil strojnik tiskarne "Edinost," Mr. Louis Železnikar, krepki in navdušeni "Ižanc." Dasi je šele po vojski prišel v Ameriko, se je že popolnoma vživel v ameriško društveno življenje in vneto deluje na polju katoliške organizacije. Govoril je "O pridobivanju novih članov v katoliška društva."

Povdaril je, da če hočejo katoliška društva napredovati, se mora krepko agitirati zanje. Povsod, zlasti pa v Ameriki, je agitacija vse. Tudi katoliška društva ne procvitajo sama, da ona še najmanj. Plevel sam raste, plemenito seme potrebuje obilo nege, zahteva mnogo truda. Katoliška društva so tako plemenito seme, ki le po vstrajnem, navdušenem delu in trudu vspevajo, se jačijo in procvitajo. Ako se zanemarijo, sigurno ne bodo napredovala, ampak nazadovala in nazadnje zaspala. To pa ni samo delo in skrb društvenih odborov. Oni so voditelji in nadzorovatelji, take rekoč matica. Matica je duša panna, podrobno delo pa oskrbujejo čebelice delavke.

Da je naša K. S. K. J. tako močena organizacija, tako po številu članstva, kakor tudi finančno, se nima zahvaliti samo odboru, ki so jo vodili, ampak celokupnemu članstvu, ki se je kakor čebelice delavke ob ajdovi paši trudilo in delalo za njen napredek. Ako se bomo tudi mi tega zavedali, kakor so se zavedali njeni pionirji, ter navdušeno delali z odborom, bo tudi naprej rastla in vedno bolj procvitala. Zato naj si vsak član šteje v društveno dolžnost, da ob vsaki priliki,

katerih mu ne manjka, agitira zanj in ji skuša pridobiti kaj novih članov. Saj s tem zase dela. Čim vzornejša je v vsakem otroku mati, tim večjo oporo ima otrok v njej. Zato vsi na delo za čast naše matere K. S. K. J., ki je obenem naša čast!

Splošno odobravanje je pričelo, da je govornik pravo zadel. Da bi si le vsak član naše Jednote te besede tudi k srcu vzel in izvajal primerne posledice.

Za njim je nastopil urednik Jednotinega Glasila Mr. Zupan. Kot takemu je naravno pripadala beseda "O bratskem glasilu."

Glasilo je pismo matere otrokom. Vsak otrok se izmej vseh pisem najbolj veseli pisma svoje dobre mamice. S hvaležnim srcem in tresočo roko je vzame, odpre, bere in bere od začetka do konca, pa zopet od začetka. Tako mora članstvo brati pismo svoje matere, ki mu je vsak teden piše. — Glasilo. Potem je pa ne sme vreči v kot in se ne več brigati zanje. Dober otrok svoji skrbni materi tudi odpiše. Tako morajo otroci naše ljubeče matere pridno dopisovati, kako se kaj imajo, kaj delajo, v kakih razmerah živijo itd. Na ta način se mejsebojna vez ljubezni jači in krepi, kar je za oboje velikega pomena. Mati je vesela takih otrok, otroci se radujejo take matere. Kakor dobra družinica so vsi skupaj. Taka Jednota, enega duha in enega srca, bo sama najmočnejši magnet za tiste, ki so še zunaj nje.

Govornik je pa udaril še na neko drugo struno, ki je krepko zapela. Prevzel je vlogo ženitbe-

nega posredovalca. Sicer smo že vsi davno vedeli, da bi bila "Glasilo" in "Edinost" najboljši in najbolj naravni par. Toda dolgo se ni hotela ukresati kaka posebna ljubezen mej njima. "Edinost" je sicer včasih malo postrani pogledala za brhkim fantom, "Glasilom", toda njegovim dosedanji varuhi o kaki ožji zvezi niso hoteli ničesar slišati. Menda so mislili, da fantu tako bogate hiše ne gre jemati kake bajtarske hčere. No, ona, svesta si, da je zato amazonka, ki gre lahko brez moža skozi življenje, se pa tudi ni preveč usiljevala. Tako sta hodila vsak svojo pot, brez očitne ljubezni, a tudi brez kakega pomembe vrednega nasprotstva. Včasih sta se sicer malo postrani podražila, a to je bilo bolj iz ljubezni, kot iz resničnega sovraštva. Letošnji predpust so pa varuhi obojih vendar spoznali, da kar je Bog združil, naj človek ne loči. Ko je urednik "Glasila" to tajno se pletočo ljubezen ta dan javno razglasil in predlagal zaroko, so ju vsi navzoči z burnim odobravanjem oprostili zadržka mladostnosti in takoj hoteli narediti starokrajsko veselo "ohcet." Upamo, da se zaroka ne bo razdrla, kar bi razni pijani in zlumpani pečlarji s Corthlanda in Lawndala tako radi. Pustimo jim vsaj to veselje, da jima bodo pred poroko lahko "šrango" naredili. Gotovo jim bo sta rada dala za kak "frakelj" "ta kratkega," tako kratkega kakor je njih pamet kratka.

Najnaravnejše je bilo, da je za prokuratorjem ženina nastopil prokurator neveste, Mr. John Jerič, ki je seveda pred vsem z

veseljem rekel Ja! Saj on se je že dolgo trudil, da bi to, kar je Bog združil, tudi skupaj spravil. V svatovskem razpoloženju bi bil najrajši zavriskal. Najbrž bi tudi bil, če bi bilo mesto vode vsaj kaj dolenjskega cvička na mizi. A kljub temu, da ni bilo primerne- ga mazila, je krepko zaklical: "Naj ta časnikarska zakonska zveza živi!" Naj živi! je burno odmevalo po dvorani.

Nato je pa razvil program, ka- ko naj novoporočenca roko v ro- ki stojita na braniku za naše ver- sko-narodne svetinje, ki nam jih sovražnik z blatom ometava. Pa ne samo ona dva se morata z vs- o silo spustiti v solidarni boj zanje, ampak vsak, ki še versko-narod-

no čuti. Kakor je sovražnik napo- vedal splošno mobilizacijo, tako jo moramo mi, pod vrhovnim voj- nim vodstvom Glasilo-Edinost. Kdor hoče igrati sramotno vlogo "slekerja" ni vreden, da je član bojujoče cerkve. Veliko jih še po- grešamo pod praporom naših za- ročenih katoliških tiskanih vodi- teljev. Sram bi nas lahko bilo, če bi naša katoliška armada štela sa- mo toliko bojnikov, kakor ta dva lista naročnikov. Zdaj, ko gre za vse, mora tudi vsak pod o- rožje. Zato vsi: Na noge v sveti boj!

Govornik je žel navdušeno odobravanje.

Nastopila je popolnoma slepa Miss Justina Kosmach in zapela:

Indijsko uspavanko. Iz njenega že itak lepega, prijetnega in moč- nega glasu, je zvenela tista skriv- nostno tajna melanholija in drh- tenje po luči, ki je lastna vsem slepim pevcem in pevkam in ki človeka spravi v neko neizrazlji- vo otožno hrepeneče razpolože- nje, da bi najraje s pevcem ali pevko iz dna koprnečega srca za- klical: Le enkrat b' rad videl, kak' solnce gor' gre . . . Gotovo so kaki zaspanci ob njeni pesmi malo nervozni postali. Sram jih je bilo njih res indijskega spanja. Da bi se le zbudili, planili pokon- ci in tistim, ki so dozdej tako ne- moteno luliko sejali mej nami, napovedali "boj na nož." Potem bomo videli kako solnce gor' gre in se netopirji skrivajo. (Dalje.)

Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.

Velikanoč...

Velikanoč, sladak spomin:
iz groba vstal je božji Sin,
Zveličar naš je vstal zares!
O višja Moč, o Kralj nebes — !

Zaslужil smrt je **grešni rod** . . .
Glej v brezno muk odprto pot!—
Ni pahnil ga Gospod višin,
zadostil zanj je božji Sin . . .

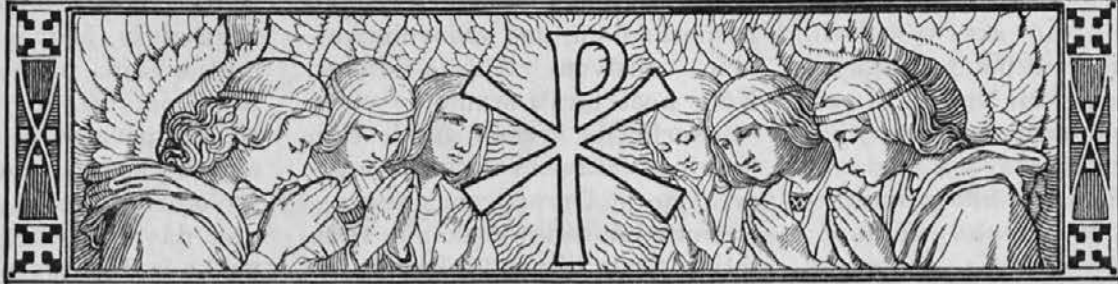
Privzela Luč si je telo — — —
O, Luč, ki v nji je vse nebo,
izvoli smrt, sramotni križ,
da nam odprt bo paradiž!

Glej, **Človek—Bog** za nas trpi!
— Neskončni dolg poplača Kri,
presveta Kri, rešenja dar — —
Gospod trpi za **grešno stvar!** —

Zveličar bil je v grob dejan,
Zaprti grob je priča Zanj:
Zasije Luč, prežene noč
in—**Človek—Bog** odkrije moč . . .

Iz dušnih vre nam globočin:
Pozdravljen, Kralj, o božji Sin!
Obdan s častjo živiš sedaj —
kraljuj, Gospod, nam vekomaj!"

Častna straža.

Rev. John Plaznik.

Naša glavna dolžnost do Jezusa v Najsvetejšem zakramentu je ta, da verujemo v njegovo resnično pričujočnost, da ga častimo, obiskujemo, ga prejemamo in smo pričujoči pri daritvi svete maše.

Govorili smo že o prvih štirih izmed teh dolžnosti. Sedaj se hočemo pomeniti o sveti maši, to je, o sveti Evharistiji kot daritvi.

Dobe se kotoličani, kateri imajo sveto mašo za nekako molitev, kakor druge molitve. Kdor ima tako mnenje, se moti. Popolnoma resnično je, da so molitve, kakor: rožni venec, litanije, obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa, družinske skupne molitve, zelo hvalevredne. Vendar so samo molitve. Sveta maša presega vse drugo. Pri sveti maši se daruje Telo in Kri Jezusa Kristusa pod podobama kruha in vina. Pri sveti maši se tudi ponavljajo Jezusove zasluge na križu. Že to nam dovolj pojasnjuje, kako veliko je vredna daritev svete maše.

Z žalostjo opazamo v današnjih brezbriznih dneh, da je toliko vernikov brez premisleka raztresenih pri sveti maši. Le malokdo se potrudí, da bi šel k sveti maši čez teden.

Božji Sin se vsak dan ponižuje in ponavlja svojo žrtev na križu in malo jih je, kateri bi se potrudili in prišli k tej daritvi.

V kakem duhu je ljudstvo pri-

čujoče pri sveti maši? Če hočеш vedeti, samo opazuj, kako prihajajo na ta sveti kraj, kako se obnašajo in kako molijo.

Zakaj bi ne govorili o tem? Stopajo v hišo božjo, kakor bi bil navaden prostor, namočijo prst, ali pa tudi ne, v blagoslovljeno vodo, naredo neko nerazumljivo znamenje s prstom, le nekoliko pripognejo koleno, kakor starokrajški mežnar, morda pokleknejo za trenotek, se vsedejo in dolg čas pasejo. Ne zavedajo se, da so na svetem prostoru, da bi morali počastiti Jezusa v presveti Evharistiji. K maši so prišli; to je dovolj; nekateri morda tudi samo zato, ker hočejo, da jih drugi vidijo, nekateri pa tudi zato, da kritizirajo duhovnika, da potem sami pridigajo pred cerkvijo in delajo biznes.

Njihovo obnašanje v cerkvi je vse drugo, kakor vzgledno. V današnjih časih so taki ljudje, kateri še znajo zatajevati svoje oči, le izjeme.

Kako molijo? Če bi se Jezus pokazal po povzdigovanju, kakoršen je, bi jih pač veliko izmed njih nagovoril: "To ljudstvo me časti z ustnicami, njihovo srce pa je daleč od mene."

Zveličar se je nekoč pritožil eni izmed svojih zvestih služabnic: "Moja hči, le malo jih je, kateri razumejo, kaj je daritev svete maše. Večina ne ve, kako se prav moli. Svečana reč je, biti

pri sveti maši; ko bi se pač tega zavedali! Resnično je, da je zelo malo takih vernikov, kateri med daritvijo svete maše samo molijo, časte in zahvaljujejo Boga za njegove dobrote, kateri ga prosijo odpuščanja svojih grehov."

Sveti Avguštín nam pove, da ni bilo dneva, da bi njegova mati ne bila pri sveti maši; tako visoko je cenila najsvetejšo daritev. Zadnje, za kar je prosila svojega sina na smrtni postelji, je bilo, ne da bi imela veličasten pogreb, ne da bi bilo njeno truplo maziljeno, ampak, da se je vedno spominja pri oltarju.

Ko bi pač imeli živo vero in poznali božje darove! Če bi prišel kak ubogi divjak iz sredine puščave in se prikazal med nami, če bi mu povedali, da imamo daritev, pri kateri se na mašnikovo besedo odpre nebo in Sin božji pride na zemljo in nam da svoje Telo v hrano in svojo Kri v pijačo, da smo tako deležni njegovega božjega življenja, kakšen vtis bi to napravilo na ubogega divjaka? Kako bi želel vdeležiti se te daritve, kako bi bil vesel, če bi se mu dovolilo! Vse take občutke bi morali mi sami imeti; biti bi morali še večji, ker smo boljše poučeni. Zato pa pripoznajmo z vso ponižnostjo, da je naša krivda, naša velika krivda, da smo tako malokedaj pričujoči pri daritvi svete maše, da smo pričujoči s slabo pobožnostjo; da ne dobimo

milosti, katerih bi bili lahko deležni v najobilnejši meri. Jezus Kristus je rekel dvema krivičnima mestoma: "Gorje ti, Koroza; gorje ti, Betsajda; ko bi se bili zgodili čudeži v Tiru in Sidonu, kateri so se zgodili v tebi, bi bili že davno delali pokoro v spokorni obleki in pepelu." Ko bi mogli biti pogani deležni le tisočega dela teh milosti, katere za-

vržejo katoličani, bi se sprebrnili in bi kmalu postali svetniki. Kako odgovornost bodo nekoč dajali katoličani, kateri se ne poslužujejo teh milosti!

Sveti Ludovik, francoski kralj, je tako uvaževal daritev svete maše, da je bil vsaki dan pričujoč pri najsvetejši daritvi. Ko je zvedel, da so bili nekateri ljudje na dvoru nezadovoljni, češ, da

trati dragoceni čas v cerkvi, namesto, da bi ga posvetil državnim zadevam, je rekel: "Glejte, kako skrbje ti gospodje za mene! Če bi zapravil polovico tega časa na lovu, ali pri kartah, bi mi nihče ničesar ne oponašal."

Veliko katoličanov bi zaslužilo isti odgovor, ker se vedno spodtikajo nad ljudmi, kateri radi hodijo v cerkev.

Sestra Jerneja

Prof. F. P.

Kako malo sreče in solnčnega sijaja pač prinašajo mogotci tega sveta v naše revno življenje!

Prikazujejo se kot glasne, sika-joče rakete, plapolajo nekaj časa in se iskrijo, nato pa ugasnejo v črni noči. Ali pa se dvigajo nalik sijajnemu kometu (zvezdi repatici), občuduje jih ves svet ki mu pošiljajo mrzle žarke svoje slave, a vendar ne osrečijo niti ene duše.

Marsikak kip vojskovodje stoluje na visokem podstavku, krvavi labor mu venča drzno čelo. Zlati napis pripoveduje o njegovih zmagah. Hribe mrličev je bil nakopičil zmagovalec, prelil veletoke krvi, njegov slavospev so vnebovpijoči vzdihli neštetih vdov in sirot. Komu je bil v srečo?

Tu stoji knez pesnikov, izklešan iz marmorja, njegov orloski pogled zre vprašujoče proti solncu. Vstvaril je dela, kot le malo smrtnikov pred njim. Odprl je rojakom nove svetove lepote, slava in sreča sta mu bili zvesti spremljevalki, celo kralji so se klanjali pred njim. A kje cvete zdaj setev, ki jo je bil zasejal v razore človeštva?

Glej, nevera se šopiri, rejena sladkih besed tega veleuma, napoljena strupa, ki se skriva v njegovih spevih kakor kača med cveticami. Z vero pa je zbežal mir, z mirom pa je vzela slovo sreča od duše, od družine, od ce-

le družbe in zbežala Bog ve kam.

Mali pa, ponižni, o katerih svet ničesar ne ve, ki se skrivajo pred ljudmi kakor vijolice v travi, koliko veselja prinašajo mnogokrat našemu življenju! Cvetlice se smehljajo na njihovi stezi in kamor pridejo posveti solnce. Iz polnih rok dele dobrote, ne mislijo na to, da li jim bo kdo hvaležen za to, samo da morejo osrečevati druge. Drevje zasajajo v rodovitno zemljo, poznejši rodovi bodo obirali sadje, ne vprašajoč, kdo je bil zasadil drevesce.

Edinole v stari mrliški knjigi je zapisano ime v že bledečih črkah, a nihče ne ve več, kdo ga je nosil. Tudi to ime bo izginilo v par desetletjih; zato pa stoji zapisano z zlatimi črkami v knjigi večnosti.

Ali ni morebiti slava mogotcev na tem svetu skromna zamena za njihovo brezslavlje na onem? In pozabljenost malih v tem času, ali ni priprava na večno slavo? Kdo ve! Kdo ve! —

—*—

V bolnici sv. Andreja je živela tudi ena izmed onih malih, onih resnično velikih, ki zaslužijo spomenik iz marmorja in zlata. Ime ji je bilo s. Jerneja in je bila že mnogo let prednica te velike hiše. A mnogo lepše nego prednica, ji je pristojalo ime matere. Saj je bila v resnici ljubez-

njiva mati usmiljenih sester sv. Vincencija Pavlanskega, ki so delile z njo vred junaško življenje žrtev, ob enem pa tudi mati vseh bolnikov, ki jim je stregla z genljivo udanostjo.

Nebesa so jo bila menda kar nalašč ustvarila za njeno težko službo, zakaj nihče ni še videl prednice, ki bi bila izpolnjevala svoje dolžnosti s tako lahkoto, da skoro igraje. Še nikoli v življenju, ni bila bolna in v kljub svojim peterim križem je nosila iz kleti težke košare krompirja, kot da so bili škrniceljni iz papirja; kadar je obolela kaka sestra, jo je vselej nadomeščala s. prednica. Zato se je večkrat zgodilo, da je morala po pet, šest noči zaporedoma čuti pri težko bolnih in umirajočih in si je mogla tudi po dnevu privoščiti komaj urico počitka.

A pri tem je je bilo samo veselje in ljubezen. Nikoli je nisi videl žalostne ali puste. Kadar so jo stiskali neprijetni opravki s svetom, če ji upniki niso dali miru, ali ji je delal skrbi kak zlovoljen bolnik, je govorila z nebeško udanostjo: "Bo že Bog pomagal. Ne boj se!" Zato so jo pa tudi vsi spoštovali kot kako svetnico. Vsi bolniki so jo hoteli imeti; zdravilo, ki je je podala ona, je bilo manj grenko, obveza, ki jo je napravila ona, je držala krepkeje.

Že njena navzočnost je vse pomirila in napolnila s slajem. Tu so jo klicali k umirajočemu; tam je hotel govoriti starček z gospo materjo o važni zadevi in je jel tuliti, če ni prišla, v sobi na porti je nepotrpežljivo čakal nanjo bolniški zdravnik; pomagala naj bi v kuhinji, ker je bila s kuharica bolna. Uboga s. prednica bi morala biti v resnici vsepričujoča, da bi mogla vstreči vsem željam.

Nekoč je delala s. Jerneja — tedaj še ni bila prednica — v dvorani za lahko bolne in okrevaajoče. Nekaj mladih fantinov je igralo pri mizi; eden izmed njih, ki ga je bila njena materinska skrb iztrgala smrti iz naročja, napravi med pogovorom opazko, da je s. Jerneja za bolnico isto, kar je solnce na nebu za zemljo in da stoji nad vhodom bolnice zapisano njeno pravo ime: Zdravje bolnikov.

Takrat se je sestra razhudila, menda prvokrat v življenju.

"To je grešno govorjenje," je zavpila in zardela ko rak, "če daješ ničvrednem bitju, kot sem jaz, naslov, ki gre edinole naši nebeski Materi. Če še kdaj slišim kaj takega, potem — potem —. Iskala je kake grožnje, ki bi uplašila fantiča, pa ni našla nobene. Pa ko bi jo bila tudi našla, ali bi jo bila mogla mar izvršiti?"

A beseda je bila izrečena. Če se ti zlije vino v pesek, imaš lahko najboljšo voljo, da ga zbereš in uloviš, lahko tudi protestiraš proti njegovemu početju, vino prodira le naprej. Odslej so nazivali bolniki s. Jernejo le "Zdravje bolnikov," pa naj se je še tako upirala. Slednjič pa se je mirno udala; sprejela je še ta križček k mnogim drugim.

Če jo je vprašal kak radovednež: "Sestra, kje ste doma?" je odgovarjala smehljaje: "Iz nebes prihajam, tja nazaj se vrača moja pot." A vendar je ob takih prilikah preletavala njeno blede

lice lahna rdečica kot večerna zarja zimski sneg. Povesila je oči in se obrnila proč, kakor da bi prikrila zadrego. Nihče ni zvedel, kje je bil njen rojstni kraj.

Pred davnim časom — na dan sv. Miklavža bo 50 let — so našli ob rani zori pred vrtnimi vrati sirotišnice sv. Andreja majhen zavoj, zaviti v predpasnik. V njem je trepetalo majhno, na pol otrplo detece, ki je hotelo, dasi je bilo komaj ugledalo luč sveta, že zopet zadremati za večno. Krščanska ljubezen pa je vzela revno, zavrženo bitjice v svoje toplo naročje in ga pritisnila k svojimi prsi. In celo nemila smrt je bila ginjena vsled tolike ljubezni in šla je proč brez otročiča. Ta je odprl svoja dražestna očesca in se radoval solnca in ljubezni, s katero so lepšale uboge sestre usmiljenke njegovo življenje. Deklica je rasla v nedolžnosti, daleč od sveta, kot planinka na nebotični livadi, ki ne gleda družega nego zlato solnce in sreba samo roso izpod neba.

"Angelček božji," jo je klicala gospa mati, koje ljubljena je bila in šla je skozi življenje kot svetel angelj, povsodi noseč seboj veselje, kamorkoli je stopila.

Nekega dne — bila je že dorasla devica — ji zastavi gospa mati resnobno vprašanje: "Kaj hočeš postati?" Ker Angelček božji doslej še ni bil mislil na to, je odgovoril, da bo skrbel za to že ljubi Bog.

"Da, ravno On hoče to storiti," odgovori smehljaje redovnica, "zato je pa naročil meni, da poskrbim za te v Njegovem imenu. Zato si izberi popolnoma prosto svoj poklic! Ali bi šla rada na kmete služiti ali k gospodi v mesto za hišino ali kuharico, ali bi morda raje postala učiteljica? Saj delaš in učiš se rada in zdrava in močna si tudi."

Tedaj je postalo Angeljčku tesno pri srcu. Menil je, da ga gospa mati ne mara več v hiši

in deklica je grenko zaplakala. Le s težavo jo je pomirila redovnica; ta dan ni dobila odgovora na svoje vprašanje.

Ko jo je čez nekaj tednov zopet pobarala je priznala deklica z veselo-tresočim glasom: "Mati, ko bi ne bila prezanikrna in prehudobna, bi bila najraje redovnica. Sveta z njegovim grenkim veseljem in pozlačeno bedo kar ne morem trpeti."

"Dobro si še premisli!" ukaže izkušena prednica. Ko pa je deklica vstrajala pri svoji prošnji, so jo sprejele v kongregacijo. Popreje pa so ji še razodele, da je najdenček, brez očeta in matere, zavržena od ljudi. Ta novica jo je sicer užalostila, a ne potrla. Še večjo ljubeznijo in udanostjo je stregla bolnikom v bolnici, kamor jo je bila pozvala pokorščina.

Že trideset let je živela v tem domu usmiljenja, izpod njenih rok pa je izviral studenček, ki je pronical poln blagoslova skozi bolno človeštvo, tako revno na ljubezni in veselju in ga osrečeval.

Časih so si pošepetavale kovarske ženske marsikaj o njenem izvoru, toda pred ljubeznjivostjo bolniške sestre je moralo izginiti vsako sumničenje, kakor zbeže nočne večje pred jutranjim solncem. S. Jerneja je bila našla pri svojih bolnikih udanost in ljubezen, bala se je, da celo preveč ljubezni. A vsako delo ji je bilo lahko.

Najbolj grozne rane je obvezavala z lastno roko, pomagala je pri težkih operacijah, ljubeznjivo je tolažila umirajoče in nikdar se ni zgražala nad zoprnostmi v bolniški dvorani. Pa njeno srce tudi ni postalo trdo in neobčutno za vse gorje, ki jo je obdajalo. Za vsakega trpina je našla pravo ljubečo besedo, za umrle pa je molila, kakor molimo za rajne brate in sestre. —

(Dalje sledi.)

ZGODBE OTROK, ki so mater iskali.

KLOTILDA WERTHERN.

Prof. Fr. P.

Klotilda je bila hči deželnega svetnika v Sangerhausenu, v pruskem, okraju Merseburg v dolini reke Sale. Gorek verski duh je vel v družini s štirimi otroci. Po zgodnji smrti družinskega očeta je živela mati največ v kopališkem mestu Koesen (Kezen).

Protestantizem s svojo negotovostjo v najvažnejših resnicah in s svojo notranjo razdrapanostjo ni mogel zadovoljiti verskega hrepenenja vdove-matere. Še bolj pa je občutila ta primanjkljaj doraščajoča hči Klotilda, koje globoko verno srce je vedno bolj občutilo, kako jo odbija naraščajoče brezverstvo v vrstah protestantov.

Že zgodaj so se jeli v njeni duši dvigati dvomi o resničnosti luteranstva; še kot otrok se je izrekla v grozo svojega domačega učitelja, da "nima do Lutra nobenega spoštovanja, ker je prelomil svojo redovno obljubo."

Mati in hči sta poizkusili vse, da bi utešili svoje versko hrepenenje. A niste dosegli notranjega miru in sreče. Dolga leta so ju mučili notranji dvomi, o katerih ste se pogovarjali mnogokrat in temeljito.

Klotildino odkritosrečno, po resnici in pravici koprneče srce, je občutilo velik stud vsled brezmejnih napadov, s katerimi se je zaletoval protestantizem v katoliško cerkev in jo blatil. Zato je porabila prvo priliko, da sama spozna katoliško vero od bližje. Večkrat je obiskala v Koesenu katoliško službo božjo, ki je napravila nanjo vselej globok vtis.

Tu se je tudi seznanila z več

katoličani, posebno pa z gospo Klaro Dickhoff (Dikhof), ki je bila konvertitinja in ji je dala čitati "Koledar za čas in večnost" slavnega ljudskega pisatelja Albana Stolza (Štolc) ki je bil profesor bogoslovja v Freiburgu na Badenskem.

Kakšen vtis je napravilo na Klotildo Werthern čitanje Stolzovih spisov o tem piše sama trideset let pozneje tako-le:

Posebno močno me je prevzele v aprilu l. 1877. A. Stolzovo "Angeljsko češčenje," (ena njegovih knjig), ki me je prestavila v popolnoma novi svet in vso napolnilo z blaženostjo. Da zares, ravno spisi Albana Stolza so bili tisti kažipot, ki so me pripeljali na pravo pot v očetovo hišo sv. katoliške cerkve."

Mimogrede omenimo, da je Alban Stolz, rojen 1808. v badenskem mestecu Buehlu od leta 1843. naprej skoro vsako leto napisal svoj "Koledar za čas in večnost," pa tudi druge krasne knjige n. pr. Slutnje duše, Divji med, Suha želišča, Življenje sv. Elizabete itd. Njegovi spisi so polni dragocenega humorja, pa tudi bodeče satire; ker so se silno razširili med nemško katoliško in luteransko ljudstvo, so obrodili neizrečeno mnogo dobrega sadu.

Po nasvetu ge Dickhoffove se obrne Klotilda na Albana Stolza in ga zaprosi pomoči kot svetovalca v dušnih zadevah. A. Stolz ji odgovori 3. julija 1877. in ji pošlje knjigo paderbonrnskega škofa Martina "Škofovska beseda protestantom Nemčije." Klotilda sama pravi, da jo je ta knji-

ga silno poučila in navdušila. Po Stolzovem nasvetu se je obrnila do katoliškega župnika v mestu Naumburg, da jo pouči v naukih katoliške cerkve. Gospod je storil to z veliko gorečnostjo in ji je dajal tudi primernega čtiva. Čim bolj od blizu je spoznavala Klotilda katoliško vero, toliko odločneje se je obračalo njeno srce proti njej. Kako jasne so ji bile vse njene resnice, v kaki lepi notranji zvezi druga z drugo, kako zanesljiv in trden ves katoliški veronauk, kako vzvišena in lepa božja služba, kako pomenljivi in učinkoviti njeni zakramenti!

A izobrazena in po resnici koprneča Klotilda ni bila enostranska; hotela je čuti oba zvona. Za to se je v tem času pogosto razgovarjala tudi s protestantskimi duhovniki. Pri tem jo je pa večkrat osupnilo dejstvo, da so imeli ti gospodje o naukih katoliške cerkve neredko popolnoma napačne nazore, ker se niso bili poučili o njih iz katoliških, ampak iz luteranskih knjig; posebno močno pa se je čudila temu, da se luteranski duhovniki tudi niso dali pogovoriti, da bi bili te svoje krive in zmotne predsodke o katoliški veri popravili na podlagi in s pomočjo katoliških knjig. Ko je potožila to A. Stolzju ji je ta odgovoril 5. avgusta 1877.:

"Kar mi poročate v zadnjem listu, ni nič presenetljivega, ker poznam precej dobro bogoslovje protestantskih pastorjev označene vrste. Na eni strani so po večini silno nevedni glede nauka in

naprav katoliške cerkve, na drugi strani pa se mi zdi, da sploh ne teže dovolj pošteno po resnici. — Morebiti slutijo mnogi izmed njih, da bi prišli, ako bi priznali vso resnico, ob svojo vnanjo eksistenco (ob kruh in službo), ali pa bi si nakopali neukrotljiv nemir vesti.

Na praznik Marijinega Oznanjenja 1878. je stopila Klotilda v Naumburgu v katoliško cerkev. Kakšno veselje in kako globoka sreča je napolnjevala odslej njeno dušo. Spolnilo se je, kar ji je bil napovedal A. Stolz, ko ji je pisal nekoč:

"Ako hoče napraviti človek kak važen korak za svoje zveličanje, se ga lotijo, kakor uči izkušnja, radi hudi pomisleki in velik nemir, da bi ga zadržali od sklepa. Zlasti se to redno zgodi, ako vabi Dobri pastir kakega protestanta nazaj k svoji čredi. A ne izgubite zato poguma; spomnite se besed sv. ap. Petra I. 5, 8.: "Hudič vaš zoprnik hodi okoli kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl." Molite pridno! Posebno pa se priporočajte ljubi Materi božji! Njena priprošnja Vas bo pripeljala nazaj v tisto Cerkev, ki kot simbol (verski znak) vedno in povsod izpolnjuje, kar je bil napovedal Sv. Duh po ustih Marijinih v Magnifikatu: "Odslej me bodo blagrovani vsi narodi."

Drugikrat pa piše Stolz: "Življenje in lepoto katoliške Cerkve boste popolnoma občutili šele tedaj, ko boste stopili vanjo in se vdeležili njenih zakramentov."

Popolnoma novo življenje milosti, blagoslova in miru se je začelo v Klotildini duši, ki je prekipovala veselja in hvaležnosti do Boga. Vse nedelje in praznike je prejela sv. zakramente; k sv. maši je hodila poldrugo uro daleč peš, potem pa naprej z železnico. Dan sprejema v katoliško Cerkev je obhajala vsako leto kot velik praznik.

Najljubša knjiga ji je bila Tom. Kempčanova "Hodi za Kri-

stusom," iz katere je zajemala sleherni dan in o kateri se je izrekla, "da bi je ne mogla več pogrešati." Mnogo je tudi čitala "Filotejo" sv. Frančiška Saleškega. To ji je bil priporočil A. Stolz leta 1879., ki pravi o Filoteji, "da bi morala biti v vsaki krščanski hiši."

V naukih katoliške Cerkve se je skušala vedno bolj izpopolnjevati in prodreti njenim rasnicam do dna. Pogumno je tudi branila svojo vero, kadar so jo napadli. Ko jo je hotel protestantski pastor v Brueckenu spraviti nazaj v svoje zablode se je ravnala po navodilih A. Stolza, ki ji je svetoval tako-le:

"Če bi Vas hotel kedaj kak protestantski pastor ali njegova boljša polovica kaj poučevati, bo Vaš najboljši odgovor, ako pozovete te ljudi, da naj poskusijo vendar enkrat resno proučiti nauke in naprave katoliške Cerkve. Recite, da jim daste v ta namen na razpolago katoliške spise; da Vas pa ni volja prepirati se o katoliški veri z ljudmi, ki te vere prav nič ne poznajo. . . . Celo pri izobraženih protestantih sem našel čudovito nevednost glede katoliške vere, na drugi plati pa zagrizeno nestrpnost. Tako sem vprašal nekoč pastorja, ki se je kregal nad odpustki, je-li pač ve, kaj da je odpustek. Študiral je v Goetingenu in mi odgovoril: "Odpustek je odpuščanje smrtnih grehov!"

Izvemši mlajšo sestro Elzo niso imeli drugi sorodniki Klotildini nobenega smisla za njeno versko hrepenenje; zato je morala prestatiti od te strani mnogo velikih grenkosti.

Tudi na to jo je pripravil A. Stolz in ji dal hladinega leka. Pisal ji je: "Bog daje mladim, novorojenim dušam najpreje večkrat sladkih cukrčkov; pozneje pa pride krepkejša hrana, ki je pa obenem trpka in kelih trpljenja. — Kar pravi apostol Pavel: "Vsi, ki hočejo živeti pobožno, bodo trpeli preganjanje," ve-

lja tudi v onih, ki hočejo postati in živeti kot katoličani. Kot duhovno darilo za novo dobo Vašega življenja Vam pošiljam vrtnico s trnjem, to le namreč: Obnovite vsako jutro svoji duši Kristusov opomin: "Kdor hoče iti za menoj, naj zataji samega sebe, naj vzame svoj križ **vsak dan** nase in naj gre za menoj." — — Vi ste pač napram Vašim domačim v podobnem položaju, kakor je bila nekoč sv. Monika nasproti svojemu versko in npravno zašlemu sinu."

Dočim je bil Klotildin brat, ritmojster v Berlinu, strasten sovražnik katolikov, je pa plemenita mati pustila hčerki popolno svobodo srca. Šama, četudi neprestano polna mučnih dvomov, si vendarle ni upala, storiti odločilnega koraka. A vendar je v hčerko pogosto obiskovala katoliško božjo službo in pridno čitala katoliške knjige. Klotilda pa je skušala z molitvijo doseči željo srca in pripeljati tudi ljubljeno mamico čez prag katoliške Cerkve.

Z Albanom Stolzom si je dopisovala do njegove smrti v oktobru 1883. Globoko jo je razžalostila smrt njenega očetovskega svetovavca. Nista še pretekli dve leti po tem dogodku, ko je tudi mati premagala vse pomisleke in dvome in molila katoliško veroizpoved v majniku l. 1885. Odslej je bilo medsebojno razmerje teh dveh plemenitih duš, ki ste se toliko let borili za spoznanje resnice in za mir srca, še pristrčnejše. Zadnja leta življenja je mati vsled boleznih ohromela; a prenašala je trpljenje zelo potrpežljivo, vsa srečna vsled tolažbe in moči, ki jo ume podajati katoliška cerkev svojcem v sv. zakramentih. Umrta je l. 1890. stara 74 let.

Klotilda je preživela s sestro Elzo naslednja leta življenja v pobožnih vajah in delih ljubezni do bližnjega. Kakor se je sama prerada krepila in naslajala s Stolzovimi spisi, tako si je tu-

slika! Najprej je Tedi mislil, da se ni premaknil, ali pa, da mu je slika sledila. Zopet je pogledal na sliko; človek z žalostnim obrazom nese križ in Tediju se zdi, kakor da hoče govoriti z njim.

Nekoliko naprej in padel je pod križem. Tedi bere pod sliko: "Jezis prvič pade pod križem." Jezus, kdo je to? Zakaj nese križ in zakaj je bil tepen? Kaj je storil? Zakaj ni vdaril nazaj? Jezus! To ime je že slišal. To ime so rabili govorniki na kornerjih in njegovi tovariši, kadar so preklinjali. Tedi je stisnil pesti proti ljudem na sliki, ker tepejo človeka, ko že leži na zemlji.

"Jezus srča svojo žalostno mater."

"O, ni čuda," je zaklical Tedi, ki je nekoč vedel, kaj se pravi imeti mater — ravno tako mater, katera je bila žalostna, kadar se mu je kaj pripetilo. Tedaj, ko so ga odrasli dečki pretepli, kako ga je objela in tolažila, kakor ta mati na sliki, katera stega svoje roke proti svojemu sinu, mu pošilja tolažilne besede z očmi, ker ji vojaki ne pustite, da bi mu od blizu govorila.

Prihodnja slika se mu je še bolj dopadla. Eden izmed družbe je boljši človek. Pomaga mu nesti križ. To je že nekaj, četudi je večji del na ramah žalostnega moža.

Tedi je šel od postaje do postaje; opravljal je križev pot na prav poseben način, pa tako pobožno, kakor nihče drugi. Nobeno navadno človeško srce ne more bolj žalovati s sinom človekovim, katererega so oropali obleke, položili na križ in prebodli s sulico. Molil je križev pot, ne z molitvami, ne z lepimi sočustvovalnimi besedami, ampak s pravo žalostjo, kakoršno more občutiti srce mladega dečka, kadar so njegovi načrti uničeni.

Da bi se jokal, to bi se zdelo Tediju sramotno. Vendar so mu pri deveti postaji tekle debele solze po licu. Njegova pest, katera se je stisnila, ko je prvič zagledal križ, se je pri vsaki postaji

še bolj stisnila in sedaj je bila krčevito stisnjena. Žogo, katero je imel skrito pod obleko blizu srca, je nevede spustil; ni se tega zavedel; pokrili si je lice z rokama in se na glas zjokal.

Prihodnja slika je bila še žalostnejša. Obleko strgajo raz njega in ga pribijejo na križ z debelimi žebli. Tedi je čutil, da ta mož ni storil ničesar hudega da tedaj tega ni zaslužil.

"Dvanajsta postaja: Jezus umrje na križu." Tedi je ogorčen zrl na sliko pred seboj. Vesel je bil, da je Jezus mrtev. Nikoli prej ni bil vesel, če je kdo umrl; tudi to sedaj ni bilo pravo veselje, ampak oddahnil se je, da ne morejo več škodovati temu človeku, iz čegar obraza žari nekaj posebnega. Sedaj ne more več trpeti.

Vsede se premišljuje. Videl je, da ste še dve sliki. Kaj naj še pride? Jezus je mrtev. Vse je preč! Tedi je dvignil svoje oči. Jezusova glava je nagnjena, njegove oči napol odprte, Tediju se zdi, da gledajo naravnost v njegovo dušo.

"Jezus, jaz bi tega ne naredil," je vzdihnil.

Ime Jezus ga je zbadlo. Zazdelo se mu je, da je tudi on razžalil tega človeka čegar ime je na ustnicah tolikih preklinjevalcev.

Zazdelo se mu je, da se je slika premaknila in videl je namesto vojaka s sulico samega sebe stati pod križem, kjer ta človek umira. Skoro enoglasno ta množica preklinja umirajočega Jezusa. Tedi sam jim tuintam pomaga. Zdi se mu, da se Jezusove oči odpro in zro v njegove. Ta pogled ga zbode do globočine srca. Množica okrog njega se razhaja. Eden izmed vojakov s sulico v roki se približa križu.

Kaj bo hudobni vojak sedaj storil? Stopil je za korak nazaj. Sulica je namerjena naravnost na Jezusa. Sedaj jo dvigne. Tedi se zgrozi. Sulica je bližje in bližje mrtvega telesa.

"Ne drzni se kaj takega storiti!" je zaklical Tedi.

Vrata v svetišču so se odprla. Gospod župnik je opazil čuden prizor: ubito okno, mali deček, stoječ na sedežu pred dvanajsto postajo, z dvignjenimi pestmi proti sliki. Škrtanje vrat je prebudilo Tedija in stopil je na tla. Župnik je korakal proti njemu.

Pred eno uro bi bil Tedi zbežal, sedaj je pa mirno čakal, ko je župnik korakal proti njemu.

"Kaj je napačnega?" je župnik prijazno vprašal. "Kaj se je zgodilo z oknom?"

Tedi se je zavedel, da je vjet. Hrabro je pogledal moža pred seboj in le z nekoliko tresočim glasom odgovoril:

"S svojo žogo sem to napravil. Prišel sem po njo. Veliko škodo sem naredil. Nisem je mislil poravnati. Toda zdaj! Pogledal je zopet na križ: "Zdaj . . . zdaj mi je žal. Gospod vse bom storil, kar mi poveste."

Gospod župnik se je nasmehnil, dečko pa je gledal, kje ima duhovnik roge. Da jih ima, o tem ni dvomil. Nikakih rog ni videl; njegov prijazen pogled ga je popolnoma spremenil.

Solze so tekale Tediju po obrazu. Povedal je vse o žogi in o Jezusu na križu.

* * *

Povedal sem vam, da Tedi ni imel doma, to je, ni ga imel, dokler ni ubil onega okna v cerkvi. Sedaj pa služi v župnišču, streže pri sveti maši in pomaga župnikovi postrežkinji. Ko gospod župnik vsak petek večer v postu moli sv. križev pot, Tedi nosi križ in nikoli ne odmakne svojega pogleda od slik. Pri dvanajsti postaji opaziš, da se mu brada nekoliko tresse, njegove roke stisnejo križ tesnejše, njegove ustnice izgovarjajo tiho molitev, morda tudi grožnjo, kakor takrat, ko je prvič sledil križanju.

Gospod župnik včasih premišljuje, kaj bo z dečkom. Postrežkinja zmaje s svojo sivo glavo in pravi:

"General bo, ali pa, škof."

Spisal:

Rev. Illemo Camelli.

IZPOVEDI SOCIALISTA

Po šesti italijanski
izdaji prosto prevaja:

H. B.

4. **Zadnja revolucija:** — Stranka ni opustila nobene prilike, napovedati kako demonstracijo, ki naj bi pokazala njeno moč. Ena največjih je bila ona ob priliki odkritja spomenika "peternih dni." Ob določeni uri smo se zbrali v Areni. Bilo nas je kot listja in trave. Jaz sem se postavil na najvišjo točko amfiteatra, da bi se od tam naslajal ob pogledu na množico, ki me je kar o-supla. Bilo je morje glav, iz katerega se je čulo kakor nerazločno šumenje razpljuskane vode. Človeško morje je bilo, ob katerega pogledu me je spreletavalo opojno ugodje.

"In vendar nas je bilo pred malo leti le mala peščica!" tako sem vskliknil

Šli smo iz Arene. V lepem redu, po štirje in štirje, resnih obrazov smo korakali določeno pot, mej špalirjem ljudstva in začudeno gospodo. Časnikarji so nas šteli. Kakih štirideset tisoč nas je bilo. Vpoštevanja vredna armada.

Moja, kakor najbrž tudi domišljija, je mej sprevodom žihavno delovala. Zdelo se mi je, da vidim vse oboroženo, vse pripravljeno na končno bitko, na zadnjo katastrofo, ki bo smlela kapitalistično družbo. Misleč na "petere dni" sem gledal pred seboj docela druge dneve: revolucije, borbe, smrti, izza katerih bo vskliklo novo življenje in boljši družabni red.

Za uničenje zla je boj potreben. Neizogibne žrtve ne pomenijo nič. Kaj je na žrtvi življenja, če je kri potrebna, da zalije seme bodočnosti? Blagoslovljen naj bo spomin naših očetov, ki so se žrtvovali, da nam pribore svobodo, brez katere bi ne mogli gledati lepši bodočnosti nasproti. Blagoslovljeni mi, če se ne stra-

šimo žrtev, da zasigramo svojim potomcem zornejšo bodočnost.

Tako smo socialisti s tem, da smo počastili pomnik ene revolucije, utrdili pravo do druge, popolne in končne revolucije. Mislili smo, da smo se tej neizbežno približali. Svesti si razmaha svoje velike moči, saj smo v malo letih propagande tako narasli, smo upravičeno domnevali, da bomo v doglednem času s svojo silo prevladali družbo, če bomo tako stopnjevitno napredovali.

5. **Duševni preobrat:** — Revolucionarno razpoloženje je moj mladinski duh docela obvladalo. Zgubil sem potrebni mir za študij, umetnost in vstrajno delo. Nisem mogel dolgo vstrajati na enem mestu, niti se zaglobiti v kak predmet, kajti noge in duh so hoteli vedno kakor v vrtincu plesati.

Neka želja po brutalni sili mi je zagospodovala in hrepenenje po oblasti in teptanju. Pred vsem pa se mi je zahotelo po uživanju. Spričo stremljenja mojega duha po bodočnosti čisto materializirane družbe, se mi je zdelo, da je neka mera čutnega ugodja predpogoj za gotovo stopnjo osebne sreče. Saj če si človek domišlja, da mu je tu mogoče doseči ono srečo, po kateri mu koprni srce, kje drugje naj jo išče in najde, če ne v zemskih stvareh, v materiji. V takem razpoloženju so mu čutni nagoni dobrodošli, ker niso družega kot kaveljčki, s katerimi se obeša na srečo, vrata so, ki se mu odpirajo, da jo sprejme. To so neizogibni pojavi v dušah onih, ki ne vidijo pred seboj družega kot materijo. V tem sem si bil docela na jasnem. Zato sem zapustil svoj kotiček, v katerem sem sicer skromno, a mirno in v

redu živel, in si najel prosto sobo, da sem mogel hoditi jest po dragi volji. Nisem bil več zadovoljen s priprosto hrano, kakor prej, ne, čutil sem potrebo po nečem sočnatejšem, izbranejšim, da zadostim razvnetim počutkom. Začel sem se zanimati tudi za nočne sestanke svojih sodrugov. Če se takrat nisem pogreznil v blato, se imam zahvaliti le nekemu prirojenemu čutu za vzvišene vzore, ki ni nikoli docela zamrl v meni. Še bolj se imam pa zahvaliti pomoči božji, ki je že takrat ravnala pot mojega življenja.

Podoba moje bolne, umirajoče matere mi je pogosto vstajala v duši. Z jasnimi očmi me je motrila, vdana v vse trpljenje. Tudi gotove njene sladko svareče besede, o tako sladke in globoke, so mi donele po ušesih. Čutil sem, da me objema neka nepojmljiva otožnost in praznosta. Z odločnostjo zle volje sem se boril proti temu dušnemu stanju in je skušal zatreti, da ne bi podlegel, kajti smatral sem je za slabost. Misel, biti materi podoben, me je skoroda razsrdila. Nisem hotel biti ženska. Nasprotno pa sem obnavljal lepe spomine na očeta in njegovo pripovedovanje, ožarjeno od domovinske ljubezni. Moj duh je bil v neprestanem valovanju in kolebanju in je s to svojo nestalnostjo spreminjajoče vplival na moj značaj. Po naravi mil in veselega razpoloženja, čeravno nekoliko nagnjen k otožnosti, sem postal rezek in razdražljiv. Uljudnost in olikanost me je nazadnje že kar jezila. Sam nase nataknen sem včasih naravnost zavidal svoje tovariše, ki so že po naravi imeli tak značaj, brez teh slabosti, za kakoršne sem jih takrat smatral. (Dalje.)

NA RAZGLEDU.

H. B.

PO AMERIKI

Dva nova ameriška kardinala.—Že dolgo časa se je ob priliki vsacega papeškega konzistorija govorilo in pisalo, da bo tudi eden ali drugi ameriški cerkveni knez imenovan za kardinala. Najresnejši kandidat je vedno bil naš chicaški nadškof, Most Rev. George Viljem Mundelein. Za letošnji marčev konzistorij, ko je časopisje najmanj o tem razpravljalo, se je res raznesla vest, da sta dva ameriška nadškofa, njujorški in chicaški, nujno poklicana v Rim. Takoj se je vedelo zakaj. Da prejmeta kardinalski klobuk. Dne 24. marca jima je bila v tajnem konzistoriju podeljena najvišja cerkvena čast za papežem. Dne 27. pa sta bila v javnem konzistoriju v cerkvi sv. Petra slovesno uvrščena v sv. zbor. Sv. oče so ob tej priliki povdarili, da so to storili v priznanje katoliški Ameriki, ki je s svojimi bogatimi dobroteljnimi zbirkami otrla toliko povojnih solza. Nova kardinala sta se vsled razsežnosti svojih škofij v tem posebno odlikovala. Chicaga je s tem dobila prvega kardinala. Zato se pripravljajo velikanske slovesnosti za njegov sprejem, ko se koncem maja povrne na svoje mesto. Ob drugi priliki bomo o tem obširneje poročali.

Državni monopol šol protiustaven.—Kakor smo poročali, so lani oregonski Klukserji in framasoni z dolgoletno strastno agitacijo zbobnali toliko glasov skupaj, da so prodrli z monopolizacijo publične šole in zadali smrtni udarec farnim šolam. Pijani zmage so se takoj vrgli še na druge države. A kakor se zdi, jim bodo njih upi šli po vodi. Oregonsko zvezno sodišče, ki je imelo v državi zadnjo besedo o tem, se je te dni izreklo, da je monopolizacija šole proti ustavi Združenih držav, kar pomeni, da tudi v posameznih zveznih državah ne more postati postava. Klukserjem prijazni governor Mr. Pierce pa s tem pravorekom najvišjega državnega sodnega dvora ni zadovoljen. Sami so seveda še bolj poparjeni. Toliko dela, toliko denarja, ki jih je ta zmaga stala, pa vse zastoj, potem pa še zgubljeno upanje na nove zmage, to kajpada ni prijetno zanje. Ni čuda, če groze z apelom na zvezno sodišče v Washingtonu, če ravno imajo malo upanja, da bi vspeli. Dobro namreč vedo, da je zvezno sodišče enkrat tako pritožbo že zavrnilo in rabsodbo zvezno-državne instance potrdilo. Če se to zgodi, kar trdno upamo, bodo Klukserji in framasoni naše farne šole menda vendar vsaj

toliko časa pri miru pustili, dokler svojih žrtev in udarca ne prebole.

PO JUGOSLAVIJI:

Politični položaj.—Zadnje čase se je nekaj govorilo o dalekosežnih državno-političnih spremembah, ki bodo dale državi docela drugo smer nadaljnega razvoja. Močan opozicijski blok, katerega hrbtenica da bodo Radičevi poslanci, bo vrgla Pašičevo centralistično vlado, izvedla revizijo centralistične ustave in tako priborila zmago avtonomiji. Te radostne vesti so krožile. Časniška poročila, da gredo Radičevci v Bel-

jih bodo itak kmalu v rokah Srbov, četudi je srbsko pokoljenje včasih edina kvalifikacija, ali vsposobljenost zanja, kakor v bivši Avstriji grofovski in baronski naslov. O kaki narodni svobodi in enakopravnosti danes Slovenci kvečjemu še lahko sanjajo. Če se pa komu tako živo sanja, da v spanju govori, se ima že batin bati. Vera, ki je nekaj bolj skritega, notranjega, se seveda ne da tako meni nič tebi nič s pravoslavjem nadomestiti. A kolikor se na zunaj kaže, jo po najboljših močeh skušajo zatreti in izruvat, da jo potem s pravoslavjem nadomeste. Najlažje se to doseže pri mladini. Tam so tudi začeli. Kateheti ni so več polnomočne učne moči po šolah, ampak samo še milostno puščeni in z neko miloščino plačani. Samostanskim učiteljicam se je plača črtala, da bi se vzdrževanje njih šol čim prej onemogočilo. Zasebne srednje šole, s pravico javnosti, bodo, kakor se za gotovo sliši, s prihodnjim letom ukinjene, razun par, dasi vlade niti pare ne stanejo. S konkordatom se odlašja in odlašja, čeprav je Pašič v Rimu po svojem "likofu" za Reko izrazil "srčno" željo, da bi se to kar najprej zgodilo.

PO DRUGIH KRAJIH.

Zveza proti kletvi.—Taka zveza v Italiji, obljubljeni deželi kletve, že dolgo časa obstoja. Po vojski, ki je bila za vse narode prava visoka šola kletve, je svoje delovanje še bolj razširila. Sicer se Italijani v vojski glede tega niso mogli nič novega naučiti, ker več kot Boga in Marijo ni moč preklesti. To so pa oni že pred vojno dobro znali, menda bolje kot vrag sam. Pač pa so se drugi narodi od njih okužili. Slovenci, ki pred vojno z njimi niso bili v ožjem stiku, te kletve splošno niso poznali. Kaki rdeči "knapje" so mislili, da so napredni, če so jih v tem posnemali. Po vojni se je pa vedno pogosteje čula ta strašna kletev, celo iz ust raznih mlečnih smrkolinov, in to celo v slovensko prestavljena. A je lepo od Italijanov, da so po vojski še bolj živo spoznali, kako velik narodni madež je to in ga skušajo s podvojeno silo izbrisati, mej tem ko se drugi narodi vedno huje madežujejo z njim. To društvo proti kletvi, zlasti proti preklinjanju prebl. Device Marije, je sprožilo misel, naj bi se v Milanu na javnem trgu postavil lep Marijin spomenik, kot nekako zadoščanje za njeno tolikanj in tako grdo žaljenost čast in kot nekak javni svaritelj pred tem ostudnim početjem. Po celi Italiji

DRAGI MOJI OTROCI:

Velika noč je zopet tu. Kakor za vsake praznike, tudi zdaj moje misli romajo k Vam. Iz celega srca Vam želim, da bi bila Vaša srca polna vesele Aleluje. Če bo do mene prišel le lahen njen odmev, bom srečna tudi jaz.

Vas vedno ljubeča mati,

AVE MARIA.

grad, so te vesti potrjevala in netila upanje, da v kratkem času zasijejo naši nesrečni domovini lepši časi. Te dni smo pa naenkrat dobili od konzulata listo novega ministerstva, s skoraj izključno srbskimi imeni in pod predsedstvom starega lisjaka Pašiča. In kar nas je posebno osupnilo, prosvetni minister je zopet veliki "šturmar" proti katoliški cerkvi, zloglasni Pribičević. Taka država je vredna Kristusovih solza nad zaslepljenim Jeruzalemom.

En narod, ena vera!—Z drugimi besedami: Vse srbsko in vse pravoslavno. To je zdaj program stoprocentnih Jugoslovanov. S tem programom je stopil neki belgrajski centralistični časopis na dan. In kakor se zdi, so si ga vodilni srbski

se zbirajo darovi za ta spomenik in dela živahna propaganda proti preklinjevanju. Šolski otroci pod vodstvom svojih učiteljev obiskuje javna zborovanja, vsa vplivnejša mesta po nesrbskih krajih učiteljev obiskuje javna zborovanja, na katerih se v živih barvah opisuje in ožigosa to zlobno, naravnost satansko početje. Baje tudi fašisti to prizadevanje vneto podpirajo, na čelu jim Mussolini sam. V Pordenone so fašisti sklenili, da mora vsak pet lir plačati, kdor zakolne. So li oni tudi osebno taki sovražniki kletve, je pri takih komedijantih zelo dvomljivo.

Gallia docet—Francija uči.—Kaj uči? Kako težka je pot propadle hčerke na maternim dom. Hudič eno dušo nerad spusti iz svojih kremlejev, še manj pa cel narod. V noben narod se brezverstvo z vsemi svojimi posledicami ni tako zadelo v mozeg in kosti, kot v francozki. Po vojski se mu sicer skuša iztrgati, pa gre le težko in počasi. Framasoni, ki o kakem katoliškem preporodu nočejo ničesar slišati, ga imajo še vedno močno v klešah in nimajo prav nič volje ga izpustiti. To jasno kažejo številke. V katoliške zasebne šole zahaja le 833,000 otrok v brezverske pa 3,403,000. Res, da od teh veliko obiskuje nedeljske šole, kar je sicer boljše kot nič, a zdaleka ne zadostno. Polovica publične šole obiskujejo otrok raste v popolnem paganismu, kakoršni so njih stariši. In vendar je Jugoslavija vsa zaljubljena v to učiteljico. Najrajši bi bila njen kolikor mogoče natančen posnetek. Kaka potem bo, ako bo v njeni šoli graduirala, si lahko mislimo.

Slovenski misijonar na smrt obsojen.—Kakor znano delujejo trije slovenski frančiškani v kitajskih misijonih. Mej njih mi ljubljčan Rev. Engelhard Avbelj, O. F. M., ki je komaj čakal, da je dokončal bogoslovne nauke. Še tisto jesen 1. 1911. je zapustil svoje stariše, brate in sestre in pohitel za svojim vzorom. Vsa ta leta je vneto deloval po raznih misijonjskih postajah. Kot tak je prodrl v neki strogo paganski okraj, kamor dotlej še ni stopila noga katoliškega misijonarja, da z lučjo evangelija posveti v to neprodirno pagansko temo. Hudobni duh, ki je to vbogo ljudstvo trdo držal v svojih klešah, je pa navdihnil njih poglavarja, da nadležnega misijonarja spravi s poti. S svojo krvjo je poglavar podpisal misijonarjevo smrt, v znamenje, da ga hoče na vsak način umoriti. To se je pa pravčasno zvedelo. Tudi misijonar je zvedel. Ni bežal, ampak pripravljen čakal, kdaj in kako bo poglavar svoj sklep izvršil. Vendar do tega ni prišlo. Neka vplivna oseba se je zanj zavzela in poglavarja pregovorila, da je preklinal svoj sklep in postal misijonarju celo naklonjen.

Frančiškanski misijonar umorjen.—Rev. Angelik Melotto, O. F. M., apostoljski misijonar na Kitajskem je postal žrtev tamkajšnih banditov, ki zadnje čase silno ogrožajo katoliške misijone. Ti banditje so kitajski “zeleni kader,” sami vojaški deserterji, ki so se dobro organizirali in oborožili, tako da jih niti vladne vojaške čete ne morejo ustrahovati, ker jih po več tisoč skupaj nastopi. Kako naj jih potem misijonar s svojimi vernimi strahuje. Katerega so si izbrali za žrtev, je navadno izgubljen. V juniju preteklega leta so sklenili napasti imenovanega frančiškanskega misijonarja. Dne 17. pop. ob petih so oboroženi udrl v njegovo stanovanje, ko je ravno opravljal svoje duhovske molitve. Iztrgali so mu brevir iz rok in ga prisilili, da je moral z njimi. Njegovemu služabniku so dali vizitko, na kateri so bili pisani pogoji, pod katerimi so pripravljene ga izpustete, da jo izroči pristojnim oblastem. Pogoji so bili neizvedljivi. Zahtevali so milijon dolarjev odkupnine, deset tisoč pušk z municijo in pa uvrčenje v redno državno armado. Takoj se je ukrenilo vse potrebno, da se misijonarja oprosti. Ponovno je obstajalo upanje, da se bo to posrečilo. Toda banditi, če jim je tudi večkrat samim predlo pred zasledujočimi vladnimi četami, ga niso pustili, ampak so ga na svojem begu s seboj vlačili. Ko so nekega dne videli, da bodo komaj sami pete odnesli pred pretečo nevarnostjo, so ga pa zverinsko umorili in zbežali v varnejše zavetje. Kadar pride po polno poročilo iz Kine, bomo o njegovem nekrvavem in krvavem mučeništvu obširneje poročali. Umorjeni je bil dober znanec in prijatelj naših dveh misijonarjev P. Baptista Turk in P. Engelharda Avbelj. S P. Baptistom sta isto leto šla v kitajski misijon 1902.

Frančiškani na Kitajskem.—Frančiškani oskrbujejo na Kitajskem vsega skupaj deset apostoljskih vikarijatov ali misijonjskih škofij. V njih deluje 275 frančiškanov misijonarjev in 175 duhovnikov domačinov. V oskrbi imajo okrog 300,000 vernikov. Prvi apostoljski delegat za Kitajsko Mgr. Constantini, ki je prepotoval njih delekrog, se je zelo pohvalno izrazil o njih apostoljskem delu. “Kitajski misijoni,” tako je dejal, “s slavo ožarjajo frančiškanski red in njegove misijonarje . . . Dajte mi večje število frančiškanskih samostanov, pa bom kmalu lahko rekel, da je Kitajska katoliška dežela.”

Papež in Rusija.—Papež se neposredno in posredno, po drugih vladah, veliko trudi, da bi omilil skrajno trdo usodo katoličanov v Rusiji. Toda pri taki krvoločni zverini, kakor so boljševiki, ki kar drhte po krščanski, zlasti katoliški krvi, kakor ljudožrci, je težko kaj doseči. Za trenutek se malo pomire in obljubijo, da

bodo vsaj človeško postopali, pa zopet pobesne. Zato smo mi vedno s pomilovanim usmevom brali časniška poročila, da bodo boljševiki dali katoličanom njih cerkve nazaj in ustavili sovražnosti nasproti njim, ali da bodo celo nekaj koncordat sklenili s papežem, na kar da jih bo on priznal. V resnici so se po vsakem takem optimističnem poročilu kmalu razširile nove jobovske vesti o poostrenem preganjanju. Zadnje poročilo pravi, da znova prav pridno mečejo katoliške duhovnike, redovnike in redovnice v ječe. V vsakem katoličanu vidijo državnega izdajalca in špijona. Nadškofa Čepļjaka so pač izpustili iz ječe, ker je baje jetičen, a so ga pognali čez mejo. In s tako zverjadjo naj papež pogodbe sklepa. Prav tako ne kot z vragom.

Za zedinjenje cerkva.—Na Dunaju se je ustanovilo društvo “Catholica unio—Katoliške zedinjenje,” katerega namen je Ukrajince ali takozvane Maloruse, ki jih je okrog 30 milijonov združiti z materjo cerkvijo. Na društvo so došle tudi prošnje velikoruskih, romunskih in bolgarskih pravoslavnih prijateljev edinstva, naj ne pozabi nanje. Slična društva in prizadevanje se porajajo drugod: na Holandskem, Francozskem, v Španiji, Švici. Ne dolgo tega se je veliko pisalo o pregovarjanjih belgijskega kardinala Mercieja z zastopniki anglikanizma v svrhu združitve. Nedvomno so to plemenita prizadevanja, ki niso brez koristi. Marsikateri mejsebojni predsodek po njih odpade, kar pomeni korak k zblizanju. Toda o kaki združitvi v masah nikar dosti ne sanjajmo. Za povrnitev v katoliško cerkev je treba pred vsem milosti. Kristjanu nekatoličanu je treba še večje milosti, da s vrne v materino naročje, kakor paganu. Božja milost pa navadno ne deluje v masah, ampak v srcih posameznih. Spreobrnjenja, oziroma združenja v masah, so v cerkveni zgodovini slabo zapisana. Res, da se moderna tozavedna katoliška prizadevanja precej ločijo od onih v zgodovini, ki so imela večkrat bolj politično kot idealno misijonsko ozadje, vendar si tudi od teh ne obetajmo prebogate žetve, vsaj skorajšne ne. Ko bi se dalo pridobiti vodilne duhovniške kroge posameznih cerkva za to misel, ki bi potem polagoma pripravljali predsodkov polna ljudska srca na to, bi upanje združenja v daljši bodočnosti še ne bilo tako drzno. A to je ravno trd, zelo trd oreh, drugoverno duhovščino v celoti prepričati, da ne služi pravi cerkvi. Zato moremo upravičeno zaenkrat računati le z vrnitvijo posameznih, v večjem ali manjše številu, kakor se to godi na Angleškem. Vsekako pa taka društva izvršujejo plemenito misijonsko delo, ki marsikateremu resnice žejnemu in lačnemu odpre oči, da najde pot k materi.

Za kolegij smo prejeli.

1.) Iz župnije New Duluth, Minn. \$10.00 je daroval: Thomas Shubitz.

Po \$5.00 sta dala: Mary Spehar, Frank Jurkovič.

\$3.00 je daroval: John Skul.

Po \$2.00 so dali: Joseph Jančar, Margaret Zalar, Jakob Brula, Joseph Jakša, Anton Chernich.

Po \$1.00 so dali: Ana Rožič, Andrej Bilko, Nik. Mrak, Anton Blatnik, Frank Kuby, Joe Romšek, N. Vesel, Helen Kralj, Mrs. Ginpel, Aleš Križaj, Frank Rot, V. Blažević, Frank Blatnik, Joe Anzelc, Mrs. Matkovič, Mrs. Ivanc, John Novak, Štef. Minevičič (?), Aleš Smolnikar, Mrs. J. Jerina, Georg Spehar.

Po \$0.50 so dali: John Urbančich, John Berich, Mary Kern, Mrs. Verlenich, Štef. Blažević, Miss Mary Jančar.

\$0.25: Mary Sterk.

Nekaj kovertic je bilo brez i-

men. Vsega skupaj kakor povedano \$71.00.

2.) Iz župnije Ely, Minn.:

Po \$5.00 so dali: Neimenovana družina, družina Virant, Anton Zlogar.

Po \$2.00 so dali: Mary Koščak, M. Agnid (?), Štef. Kobilly.

Po \$1.00 so dali: L. Skejanc, J. Mantel (?), Frank Tomšič, Mat. Spreitzer, Mrs. McCarthy, F. G. Anton Takavitz, John Koval, Louis Kovačič, Frances Tomšič, družina Wulotz.

Ostali niso zabeležili imen. Vsega skupaj kakor zadnjič povedano \$100.00.

3.) In župnije Aurora, Minn.:

Dobil skupaj v cheku \$60.00. Imena darovavcev neznana. Hvala lepa vsem tamkajšnjim čč. gospodom, ki so naše delo blagohotno priporočili, kakor tudi vsem, ki so se priporočilu odzvali.

Iz raznih krajev:

4.) Fantek John A. Cankar, North Chicago, Ill., je nabral na knjižico \$18.25. Dali so mu:

Po \$2.00: Frances Ogrin, Kat. Mauser (?), Ivana Kirn.

Po \$1.50: Antonija Magina (?).

\$1.00: Mary Zalar.

Po \$0.50: Josephina Prebil, Eva Filkas, Mary Bezek, Andrej Cepon, Mary Cepon, John Kukar, Ignac Gron, Frances Cankar, Fr. Opeka.

Po \$0.25: Frank Svete, J. Svete, J. Gregorka, Jennie Dujak, Kristina Kirn, Hary Celešnik, Frances Drašler, Andrej Velkavrh, Antonija Orvis, Mary Maričič, Frances Lešnik, Mary Petrič, John Hodnik, Mary Resingar, John Kaiser, Mary Ratej, A. Madenich, F. Petkošek, John Kucler, Agnes Ivanetich, Ivana Varšek 30c, Mrs. Hochn.

(Dalje sledi.)

ZAHVALE.

Zahvalim se prebl. Devici Mariji in presv. Srcu Jezusovemu za zdravje v družini in se še zanaprej priporočam v neki posebni zadevi. V ta namen pošljem za dve sv. maši, ki naj se bero pri Mariji Pomagaj na Brezjah.

M. P., Joliet, Ill.

Zahvalim se prebl. Devici Mariji, presv. Srcu Jezusovemu in sv. Ani za dobljeno milost. Prilagam mali dar \$1 v pomoč listu.

Frances Cankar, N. Chicago, Ill.

Prisrčna hvala Bogu in Mariji za ozdravljenje naše male hčerke. Mariji v čast darujem \$5.

August Maggie Gregorich,

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in Mariji-nemu za uslišano prošnjo za zdravje. Za katoliški tisek darujem \$1.

A. K., Cleveland, O.

Noga me je bolela. Bala sem se, da ne bom več hodila. Obrnila sem se na Marijo in izprosila mi je zdravje. Prisrčno se ji zahvalim. Mali dar naj bo Mariji v čast.

Mrs. F. G.

V posebni zadevi sem se obrnila k Nebeški Materi in Mali Tereziji Jezusovi. Prisrčna hvala Mali cvetki za uslišano prošnjo. Prilagam \$1. v podporo listu.

Mary-Ana Senkar.

V svoji boleznih sem zaupljivo prosila Marijo, da bi zopet ozdravela. Bila sem uslišana. Iz hvaležnosti se javno zahvalim in priložim \$2 v podporo listu.

Frances Levstek, Woodhaven, N. Y.

RAZNO.

Priporočam v molitev svojo bolno sestro, ako je božja volja, da bi še ozdravela.

Terezija Zdešar.

Kdor hoče sam postati član "Apostolata" in biti sam deležen duhovnih dobrot, mora sam plačati \$10 enkrat za vselej, ali 50c na leto. Cela družina ki je plačala \$10.00 se šteje kot ena skupina, ali kakor pravimo ena moralna oseba.

Urednik.

NAŠ STRIČEK.

So zadnje čase, ko je malo bolj toplo postalo, zapustili svoj zapeček, kjer jih je celo zimo malo naduha zdelovala in so šli nekam po svetu. So dejali, da gre do svoje male obiskat, da se v njih družbi malo pomlade. Doli po Pensilvaniji nekd hodijo. Tja proti veliki noči menda bodo šele prišli nazaj. Gotovo se bodo razveselili, ker jhi bo čakal cel kup pisem njih malih. Upamo, da bodo z rešitvijo uagank zdaj bolj zadovoljni. Njih vnuk vam le toliko lahko pove, da so nekateri prvo uganko: Kar nikdar ni bilo itd. prav rešili. Drugo: Kar v nebesih je in se časti itd. jih je več tudi prav rešilo, vendar nihče v smislu tiste, ki jo je postavila. Več Vam bodo Striček povedali.

Za SS. karmeličanke:

Mr. John Kumar, Chicago, \$2; Ivana Trvanikar, Cleveland, O., \$5; Angela Mlakar, Redore, Minn., \$3.00; Frances Zbašnik, Redore, Minn., \$1.

DAROVI ZA AVE MARIA.

Po \$1.00. — Kathie Schneller, Brooklyn, N. Y.; Ana Elenich, Baraga, Mich.; Angela Globokar, Cleveland, Ohio, A. Pavlich, New York, N. Y., Agnes Pauline, Richwood, W. Va., Anton Okolish, Barberton, Ohio, Alojzija Kobal, Exedit, Pa., Martin Cesnik, Indianapolis, Ind., Frances Plautz, Detroit, Mich., Anna Pierce, Cleveland, Ohio, Anna Filak, Pittsburgh, Pa., Antonia Glatz, New York, N. Y., Mary Planinšek, Cleveland, Ohio, John Ponikvar, Cleveland, Ohio, Mary Sunich, Calumet, Mich., Mary Lenkar, Cleveland, Ohio, Margaret Zaletel, Lorain, Ohio, Agnes Novak, Greaney, Minn., Jennie Welikannja, Cleveland, Ohio, Rozi Zdešar, Euclid, Ohio, John Cankar, No. Chicago, Ill., Josephine Končan, Cleveland, O., Pavlina Ozbolt, Cle Elum, Wash., Mrs. Elizabeth Smolič, Aurora, Minn. — 85c. M. Karlin, Southwele. — 75c. Mary Straus, Cleveland, Ohio. — 65c. Mike Pompv, Corning, Ohio. — 55c. M. Lasisich, Phoenix, Ariz. — Po 50c. Apollonia Guzel, Cuddy, Pa., Mary Pristavec, Johnstown, Pa., Mrs. F. Longar, Lorain, Ohio, J. Erjavec, Cleveland, Ohio, Ana Cesar, Cleveland, Ohio, Mary Grahek, Calumet, Mich., Alojzija Zore, Cleveland, Ohio, Francis Sherek, Biwabik, Minn. — 35c. Mary Kapovec, Eveleth, Minn. — Po 25c. Neža Tanko, Soudan, Minn., M. Slabodnik, Ely, Minn., Mrs. Jos. Stukel, Calumet, Mich. — 20c. Ana Brula, Soudan, Minn. —